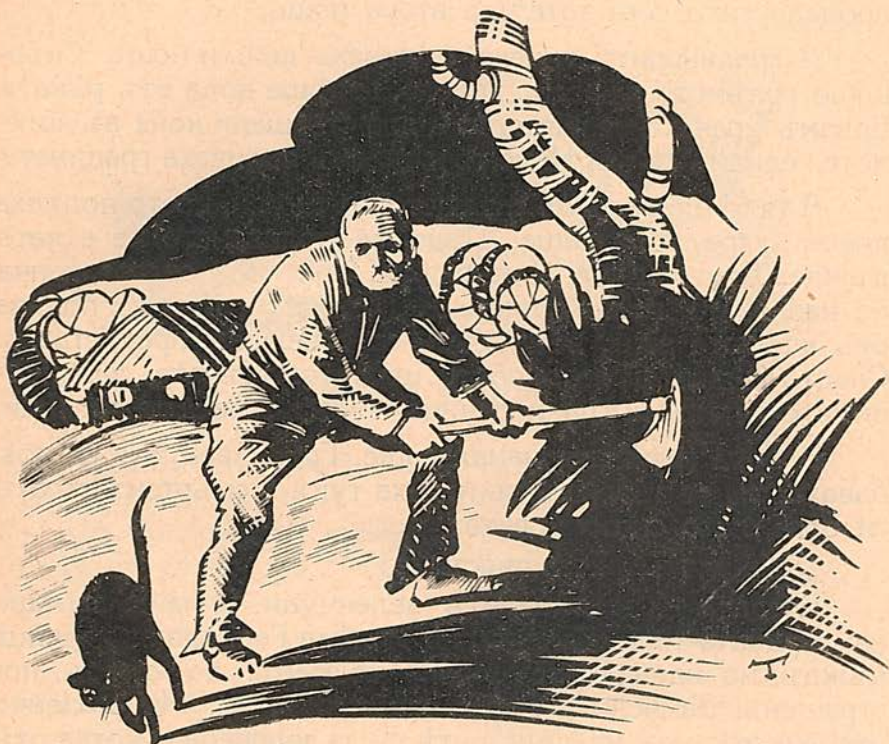

Тухларитѣ тичаха безъ спирѣ. Момчетата мѣсѣха прѣстѣта, носѣха я на стареца, той я слагаше въ калѣпи. Момчетата припкаха, простираха тухлитѣ на слѣнце, обрѣщаха ги, събираха изсѣхналитѣ, редѣха ги на камари... Дѣдо Симо работѣше най-много отъ всички, смѣеше се, подвикваше имъ:

Котката се изправи полека.

— Ха, ха по-скоро,... по-скоро!.. Пъкъ довечера ще играемъ пакъ рженица.

А отъ време на време се и шегуваше:

— Лъжа било това магията, а? ... Лъжа, а! — и намигаше на калфитѣ си.

— Учителѣтъ му казалъ, и вѣрва горкиятъ, що да прави? — отговаряха съ смѣхъ калфитѣ, които никакъ не бѣха ходили на училище и се подиграваха на чирачето и учителя му.

Тежка е тухларската работа, уморителна е, но момчетата бѣха здрави селянчета, дѣдо Симо бѣше веселъ,